

Шин. Това окхснвяване на пратеницитѣ!

Еф. Защо не извикатъ тукъ Драгомира за да го изслушашъ лично?—Полководеца най добръ ще те освѣтли върху онова, което става на бойното поле...
Още повече сега, когато нито тѣ могатъ да нападатъ, нито ние сме рѣшени да прѣдприемаме нѣщо.

Шин. За това азъ разпоредихъ още тая сутринъ. Азъ порѣчахъ: ако Мурадъ приеме нашето исканье ведната Драгомиръ и Владиславъ да трѣгнатъ.

Еф. Защо и двамата ?... Особено ако Мурадъ приеме

Шин. Ще ги пратя да задуматъ ония погани-богомилитѣ. А пъкъ изследва, че между драмата има нѣщо....

/Дълго мълчание/

Еф. Много окхснѣха! Азъ мислѣхъ, че още като бѣхме на вечерня--тѣ ще се допле.....

Шин. И азъ тѣй вървахъ: нѣкъ не бихъ ти отнелъ толкова врѣме.

Еф. Не ми е за врѣмето. Въ такива дни човѣкъ не може да работи. Но таква нетърпение ме е обзело.....

Шин. Съ каква мѣка възгхвамъ!

Еф. /строгъ и съ болка/ И всеко това--защото отбѣгнахме братската си помощ! Ако бѣха на тритѣ царства войскитѣ въ едно--не ние, а Мурадъ щѣше да праца за миръ.... Странимиръ съ бдинскитѣ янаци, Добротичъ съ ония добружански храбърци и ти съ нашитѣ соколи, откърмени край поточитѣ на Янтра--чудеса бихте сторили! А то--падохте гърбъ единъ другиму. И сега! /Хваца глава съ ридѣ/ Ехъ!

Шин. /Жегнатъ/ Остави, твое свѣтѣйшество! Късно е вече! Отдавна разбрахъ праватата на твоитѣ думи, но..... Ти си билъ тѣй правъ!....

Еф. /Мълчи, дѣхайки изъ дълбоко/

Мълчание.

Шин. Единъжъ да стане миръ--азъ знамъ какво ще правя.

Еф. Дано тия изпитания вразумятъ всички ни.

Шин. /Прѣсичаго/ Кхлѣто има българи ще си подадемъ рѣка, ще се вразумимъ--и всички ежби ще прѣстанатъ. Врѣме е да разберемъ, че само въ свѣтлинето е силата. И че само въ силата е спасението ни.

V

Влиза Тихомиръ.

Тихомиръ. Царю, пратеницитѣ пристигнаха!

Шин. Пристигнаха?

Тих. Заедно съ нашитѣ и трима хора на Мурада.